

Arrest

nr. 135 652 van 19 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 28 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 26 maart 1973 en 21 augustus 1975.

De eerste verzoekende partij dient op 7 januari 2010 een asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010 tot

weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad van 16 december 2010 met nr. 53 252 wordt de eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De tweede verzoekende partij dient op 10 september 2008 een asielaanvraag in. Deze resulteert in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2008 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van de Raad van 27 februari 2009 met nr. 24 047 wordt de tweede verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 1 juli 2014 wordt aan elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) uitgereikt. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

[...] het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 06 mei 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen én op 16 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De tweede bestreden beslissing, die aan de tweede verzoekende partij ter kennis werd gebracht luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

[...] het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 06 mei 2010 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 16 december 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). *In casu* worden in huidig verzoekschrift verschillende beslissingen aangevochten, die elk slechts betrekking hebben op één verzoekende partij. Bij afzonderlijk verzoekschrift worden dezelfde bestreden beslissingen opnieuw aangevochten. Het enige verschil bestaat erin dat de eerste en tweede verzoekende partij in de verzoekschriften van plaats zijn gewisseld. Ter terechtzitting worden verzoekers hierop gewezen.

Voor een goede rechtsbedeling is het *in casu* aangewezen om beide verzoekschriften telkens te behandelen in de mate dat deze zijn gericht tegen de beslissing genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij die wordt vermeld in het verzoekschrift. Partijen geven uitdrukkelijk aan hiermee akkoord te gaan.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan weerhouden worden als ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). *In casu* is enkel de eerste bestreden beslissing die ten aanzien van de eerste verzoekende partij genomen werd ontvankelijk.

2.2. Ter terechtzitting wordt eveneens gewezen op artikel 39/69 *juncto* 39/78 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarin gesteld wordt dat het verzoekschrift een keuze van woonplaats moet bevatten. *In casu* wordt in het verzoekschrift een tweevoudige keuze van woonplaats gedaan, met name bij de advocaat van verzoekers en bij één van de verzoekende partijen. Ter terechtzitting worden verzoekers hierop gewezen en stellen zij woonplaatskeuze te doen op het kantoor van de advocaat.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, §1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. Terwijl het loutere feit dat in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij de datum van de kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal wordt vermeld in plaats van de eigenlijke datum van de beslissing eveneens een materiële vergissing is, die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de eerste verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat ze zich niet bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat ze in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De eerste verzoekende partij laat na aan te tonen dat ze in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de eerste verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de eerste verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.3. Ter zitting stelt de eerste verzoekende partij dat er nog sprake is van een belang in haren hoofde, ondanks de gebonden bevoegdheid. Zij verwijst naar het gegeven dat hogere verdragsnormen moeten gerespecteerd worden en dat dergelijke normen aangevoerd werden.

In haar verzoekschrift wordt een schending aangevoerd van de artikelen 3, 8 en 13 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.4. De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met deze artikelen van het EVRM en het Handvest.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt omdat alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten. Op de bestreden beslissing dien ten aanzien van de partner van de verzoekende partij genomen worden, wordt eveneens de naam van de drie kinderen vermeld. Bij arrest van 19 december 2014 met nummer 135 653 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat ingediend werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker dat aan de partner van de verzoekende partij uitgereikt werd. Voorts worden er geen elementen met betrekking tot het privéleven aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat verzoekers moeten aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, met name Rusland. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. *In casu* beperken verzoekers zich tot de erg vage bewering dat hun leven in gevaar is en dat het onzeker blijft dat het volledige gezin geen nieuwe vervolgingen gaat oplopen tengevolge van hun vlucht uit het land wegens politieke motieven die thans nog steeds bestaan en het feit dat verzoekers langdurig in het buitenland vertoefd hebben als asielzoekers. Bijgevolg beperken ze zich tot beweringen, zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Evenmin laten ze na op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en deze te staven aan de hand van een begin van bewijs. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt vervolgens op dat aangaande de opgeworpen schending van artikel 13 van het EVRM, dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM, maar uit het voorgaande blijkt dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk werd gemaakt.

Voorts wordt de schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest aangevoerd.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ptn. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er kan op gewezen worden dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot

nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze het feit dat zij samenwoont met haar moeder die een nieuwe asielaanvraag zou gaan indienen, zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. De schending van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangehaalde Terugkeerrichtlijn, dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn hoe dan ook niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat de richtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat verzoekers niet aanvoeren, laat staan aantonen, dat de omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd. Zodoende kunnen zij zich niet dienstig op de richtlijn beroepen.

3.5. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Het betoog aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 7, lid 1, 1°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Gezien verzoekers niet over het vereiste belang beschikken bij huidig beroep en de bestreden beslissingen hun grondslag vinden in een definitief geworden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, dienen deze aangevoerde schendingen niet te worden onderzocht (*cf.* RvS 2 juli 2014, nr. 10.614 (c)). Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot een theoretisch betoog.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS